

MARIE RUTKOSKI



SĂRUTUL
CÂȘTIGĂTORULUI

Traducere din limba engleză de Oana Chițu • TRILOGIA CÂȘTIGĂTORULUI • CARTEA A TREIA

CU TIMPUL, EL INVENTĂ O POVESTE.

Dar nu și la început.

La început, gândurile ce-i cuprindeau mintea nu aveau timp să se preschimbe în cuvinte. Atunci, capul lui fusese din fericire golit de povești. Se apropia războiul. Bătea la poartă. Arin se născuse în anul zeului morții, iar acum se bucura, în sfârșit, de această întâmplare. Se abandonase zeului său, care-i zâmbise și se apropiase de el. *Poveștile au să-ți pună capăt zilelor*, șoptise el în urechea lui Arin. *Acum, ascultă-mă. Ascultă-mă.*

Iar Arin ascultase.

Corabia lui pornise ca o săgeată din capitală. Acum se strecura în rândul navelor din flota estică, ancorate în portul orașului său, goelete agile de război, ce înălțau drapelul în albastru și în verde al reginei lor. Goeletele erau ale lui Arin. Sau cel puțin pe moment; darul reginei din Dacra pentru noii ei aliați. Navele nu erau așa de multe la număr pe cât și-ar fi dorit Arin, și nici la fel de bine înarmate.

Dar:

Ascultă.

Arin îi spuse căpitanului navei sale să ancoreze lângă cea mai mare goeletă dacrană. După ce dădu ordine căpitanului său să ancoreze și să-i găsească vara în oraș, Arin urcă la bordul goetei. Se apropie de comandantul flotei estice, Xash, un bărbat zvelt, cu un nas neobișnuit de coroiat și cu pielea măslinie, ce lucea în soarele primăverii târzii.

Arin privi în ochii lui Xash – negri, în permanență mijijiți și încadrați de boiul galben care-i indica statutul de comandant de flotă. Parcă Xash știa deja ce voia Arin să spună. Esticul zâmbi ușor.

— Vin, spuse Arin.

Îi explică străinului cum împăratul valorian plănuise ca sursa de apă a orașului herran să fie treptat otrăvită. Împăratul trebuie să fi trimis pe cineva în munți, la sursa apeductului, cu câteva luni în urmă. Chiar și de pe puntea navei lui Xash, Arin putea vedea spatele arcuit al apeductului valorian. În depărtare, silueta lui era estompată, șerpuint printre munți și cărând ceva ce-i slăbise pe herrani, făcându-i să pice în latergie și să tremure.

— Am fost văzut în capitală, îi zise Arin lui Xash. O corabie valoriană a urmărit-o pe a mea până aproape de Insulele Pustii. Nu putem decât să presupunem că împăratul știe că am aflat.

— Ce s-a întâmplat cu nava?

— S-a întors. Probabil ca să aducă întăriri – și să aștepte ordinele împăratului.

Arin vorbea pe limba bărbatului pe un ton concis, cu accent puternic și silabe rapide și apăstate. Limba nu-i era încă bine cunoscută.

— O să atace acum.

— Cum de ești așa de sigur că apa a fost otrăvită? De unde ai informația asta?

Arin ezită, nesigur pe cuvintele dacrane.

— Molia, răspunse el, pe limba lui.

Xash miji ochi și mai tare.

— Un spion, zise Arin în dacrană, găsind în final termenul potrivit.

Își învărti inelul de pe degetul mic și se gândi la Tensen, maestrul lui spion, și la faptul că vasul valorian care îl urmărise putea fi un semn că Tensen fusese probabil arestat chiar pe când Arin părăsea palatul imperial. Bătrânul insistase să rămână în urmă. Ar fi putut să fie prins. Torturat. Forțat să vorbească. Arin își imaginează ce i-ar fi făcut valorienii...

Nu. Zeul morții cuprinse în mâna lui rece gândurile lui Arin și strânse. *Nu mă ascuți, Arin.*

Ascultă.

— Am nevoie de hârtie, zise Arin cu voce tare. Am nevoie de cerneală.

Arin desenă o hartă a Herranului pentru Xash. Schiță rapid peninsula, trasând curbele cu penița. Hașură insulele răspândite la sud de capul peninsulei, presărate în marea dintre Herran și Valoria. Bătu cu vârful peniței pe conturul unei insule mari și stâncoase, numită Ithrya, ce crea o strămoare îngustă între ei și vârful peninsulei.

— Curenții izvorului din strămoare sunt puternici. E dificil să navighezi acolo. Dar dacă se apropie vreo flotă valoriană, aceasta este ruta pe care o va urma.

— Vor alege o strămoare greu de navigat? zise Xash sceptic. Ar putea înconjura cele trei insule și să se întoarcă spre nord, ocolind peninsula până în orașul tău.

— Ar fi prea lent. Negustorii iubesc strămoarea. În perioada asta a anului, curenții au cea mai mare putere și împing navele dinspre Valoria chiar pe țărmul Herranului. Le împing destul de repede prin strămoare. Împăratul se așteaptă

să atace un oraș slăbit. Nu știe că va întâmpina rezistență. Nu va avea niciun motiv să aștepte înfăptuirea planului său. Arin puse degetul pe un loc la est de Insula Ithrya, aflat la capătul peninsulei. Ne putem ascunde aici, zise el. O jumătate de flotă se va afla chiar la est de peninsulă, iar jumătate pe latura estică a insulei. Flota valoriană va pătrunde repede în strâmtoare. Îi vom flanca și îi vom ataca din ambele părți. Nu se vor putea retrage, indiferent de vânt. Dacă încearcă să se întoarcă prin strâmtoare, curenții îi vor aduce înapoi.

— N-ai pomenit nimic de numărul oamenilor. Noi nu suntem o flotă mare. Dacă vrem să-i flancăm pe valorieni, astea înseamnă că ne înjumătățim puterea. Ai mai luptat vreodată pe mare?

— Da.

— Sper că nu te referi la bătălia din golful ăsta, din noaptea Revoluției Fulgilor de Nea.

Arin nu răspunse.

— Bătălia aia s-a dat într-un *golf*, mârâi Xash. Un leagăn mic și moale, cu vânturi dulci, bune de adormit prunci. E ușor să faci manevre *aici*. Acum vorbim despre o bătălie în largul mării. *Tu* propui să slăbim forța flotei, înjumătățind-o.

— Nu cred că flota valoriană va fi prea numeroasă.

— Nu *crezi*...

— Nici nu e nevoie să fie prea mare ca să atace un oraș a cărui populație a fost aruncată în letargie. Un oraș, zise Arin, accentuându-și cuvintele, despre care împăratul crede că nu are niciun aliat.

— Îmi plac atacurile-surpriză. Îmi place ideea de a-i prinde pe valorieni la mijloc. Dar planul tău nu va funcționa decât dacă împăratul nu a trimis o flotă care ne va depăși cu mult și care ne poate scufunda cu ușurință. Planul nu va funcționa decât dacă împăratul chiar nu știe că Dacra – vocea lui Xash îi

trăda dezacordul – s-a aliat cu voi. Împăratului valorian i-ar face o adevărată plăcere să nimicească o asemenea alianță cu forța lui navală uluitoare. Dacă știe că *suntem* aici, ar putea să trimită chiar și toată flota valoriană.

— Atunci e mai bine să ducem bătălia de-a lungul strâmtorii. Dacă nu cumva ai prefera să ne atace aici, în golf.

— *Eu* conduc flota. *Eu* am experiență. Tu nu ești decât un băiat. Un băiat *străin*.

Când Arin vorbi iar, nu erau cuvintele lui cele care-i ieșiră pe gură. Zeul lui îi dictă ce să spună.

— Când regina ți-a poruncit să conduci flota spre Heran, cui a dat ea comanda supremă? Mie sau ție?

Chipul lui Xash împietri de furie. Zeul lui Arin rânji înăuntrul lui.

— Pornim acum, zise Arin.

Apele de la est de Insula Ithrya erau de un verde limpede. Însă Arin vedea, din locul în care nava lui aștepta apariția flotei valoriene, cum curenții ce ieșeau vijelioși din strâmtoare formau un odgon lat, aproape violet, în largul mării.

Așa se simțea și el: de parcă o forță întunecată și răsucită îl muncea pe dinăuntru, îi cuprindea degetele și-l încălzea și-i umfla coastele cu fiecare suflare.

Când prima navă valoriană ieși ca vântul din strâmtoare, Arin se umplu de o bucurie răutăcioasă.

Și era și simplu. Valorienii nu se așteptaseră să-i întâlnească și, în mod clar, nu aveau habar de alianță. Mărimea flotei dușmane era aceeași cu a lor. Îngustimea strâmtorii făcea ca navele valoriene să pătrundă în marea Herranului două câte două. Erau ușor de atacat.

Flota de est se apropie de ele din ambele părți. Ghiulele începură să facă găuri în lemnul corăbiilor. Armele de

punte încețoșară aerul cu fum negru. Mirosea a un milion de chibrituri arse.

Arin urcă la bordul primei lui nave valoriene. Părea să privească acțiunea din afară, prin ochii unui străin; se văzu tăind trupul unui marinar valorian, apoi pe al altuia și tot așa, până ce sabia lui fu unsă de roșul sângelui. Sângele îl împrășcă peste gură, dar Arin nu-l gustă. Nu simți cum pumnalul lui se împlântă în burta unui om. Și nici nu clipi când o sabie inamică îi feri apărarea și-i tăie bicepsul.

Zeul lui Arin îl palmui peste față.

Fii atent! îl certă moartea.

Arin ascultă și, după aceea, nimeni nu-l mai atinse.

Când se termină, iar epavele valoriene erau inundate de apă și restul de nave inamice fuseseră capturate, Arin își reveni iar din vis. Clipi în razele soarelui ce cobora. Lumina lui era ca un sirop portocaliu ce cădea peste trupuri și împrumuta sângelui o culoare bizară.

Arin stătea pe puntea unei nave valoriene capturate. Respirația lui era muncită și pieptul îl durea. Nădușeala i se prelingea în ochi.

Căpitanul dușman tocmai ce era târât în fața lui Xash.

— Nu, zise Arin. Aduceți-mi-l mie.

Ochii lui Xash ardeau de furie. Însă dacraniile făcură cum le ceru Arin, iar Xash îi lăasă în pace.

— Scrie un mesaj împăratului tău, îi zise Arin căpitanului valorian. Spune-i că a pierdut. Spune-i că va plăti scump dacă va mai încerca o dată. Folosește sigiliul tău personal. Trimite mesajul și-ți cruț viața.

— Cât de nobil! zise Xash, disprețuitor.

Valorianul nu răspunse nimic. Pălise de frică. Totuși, Arin se minună din nou cum reputația valorienilor pentru curajul și onoarea lor părea să fie contrazisă adeseori de adevăr.

Omul scrisese mesajul.

Chiar ești un băiat, așa cum spune Xash? îl întrebă zeul pe Arin. Ești al meu de douăzeci de ani. Te-am crescut.

Valorianul semnă bucățița de hârtie.

Am avut grijă de tine.

Mesajul fu rulat, sigilat și așezat într-un tub mic din piele.

Te-am vegheat când credeai că ești singur.

Căpitanul legă tubul de piciorul unui șoim. Pasărea era prea mare ca să fie un vindereu*. Nu avea penajul unui vindereu. Șoimul își lăsă capul pe o parte, întorcându-și ochii sticloși către Arin.

Nu, nu ești un băiat, ci un bărbat după chipul și asemănarea mea... un bărbat care știe că nu-și permite să treacă drept slab.

Șoimul își luă zborul spre cer.

Ești al meu, Arin. Știi ce trebuie să faci.

Arin tăie gâtul valorianului.

Abia când Arin se afla în drum spre golful patriei sale, cu părul năclăit de sânge închegat și hainele spoite de pete uscate, povestea i se înfiripă în minte. Adevărul i se așeză pe limbă și se topi ca o bomboană amară.

Asta era povestea pe care și-o spunea Arin.

Fuse odată un băiat care știa cum să se facă mic de frică. Într-o noapte, zeii îl văzură încuiat în camera lui, tremurând, aproape vomând de teamă. Asculta ce se întâmpla în altă parte a casei. Țipete. Lucruri sparte. Comenzi aspre. Cuvintele se auzeau înfundat, însă băiatul ce-și vărsa mațele într-un colț le putea auzi limpede.

Mama lui era undeva dincolo de acea ușă încuiată. Tatăl lui. Sora lui. Ar fi trebuit să meargă la ei. Le comandă genunchilor

* *Kestrel* în lb. engleză (n.tr.).

lui ascuțiți, strânși sub cămașa de noapte, în timp ce se ghe- muia pe podea. Băiatul șoptea cuvintele înnebunit: „Mergi la ei. Au nevoie de tine.” Însă rămase pironit locului.

Ușa bufni cu putere și se cutremură în balamale. Cu un trosnet lemnos, cedă. Un soldat străin pătrunse înăuntru. Pielea și părul soldatului erau pale, iar ochii negri. Îl apucă pe băiat de încheietura osoasă a mâinii.

Băiatul se trase înapoi, ca scos din minți, însă era ridicol, știa cât de jalnic era efortul lui. Protestă și se zbatu. Soldatul râse. Îl zgâlțâi pe băiat, dar nu prea tare, ci ca și cum ar fi vrut să-l trezească. „Vino cu binișorul”, zise soldatul într-o limbă pe care băiatul o studiasse, dar pe care nu se așteptase să o folosească vreodată, „și n-are să ți se întâmple nimic rău.”

Era foarte important să nu i se întâmple nimic rău. Simpla promisiune îl făcu pe băiat să-și relaxeze trupul, cuprins de o ușurare dezgustătoare. Îl urmă pe soldat.

Fu condus în atrium. Toate lumea era acolo; chiar și servitorii. Părinții lui nu-l văzură sosind. Era așa de tăcut! Mai târziu, băiețelul nu ar fi putut spune cum ar fi stat lucrurile dacă nu ar fi intervenit sora lui, care stătea în partea cealaltă a camerei și îl observă prima. Nu știa cum ar fi putut schimba ce urmasse. Tot ce știa era că în momentul cel mai important el nu fusese capabil să facă nimic.

Auzise că în armata valoriană luptau și femeii, dar în acea noapte soldații din casa lui erau cu toții bărbați. Soldații stăteau de ambele părți ale surorii lui. Era înaltă, poruncitoare. Părul îi cădea liber în jurul umerilor, ca o pelerină neagră. Pe când privirea lui Anireh se opri asupra lui și ochii ei cenușii luciră, băiatul își dădu seama că nu crezuse niciodată că ea îl iubea. Acum știa că îl iubea. Ea șopti ceva valorienilor. Băiatul auzi tonul muzical al batjocurii.

„Ce-ai spus?” zise un soldat.

Fata repetă cuvintele. Soldatul o prinse și băiatul înțelese, cu o groază ucigătoare, că era vina lui. Totul era, cumva, vina lui.

O luară pe sora lui. Soldații o duseră spre o garderobă, folosită iarna, când familia lui primea invitați seara. Se ascunsese acolo în trecut. Era atât de înghesuită, de întunecată și de sufocantă.

Acesta era momentul când Arin își dorea să poată călători prin timp și să-și pună mâinile peste urechile băiețelului. Ar fi vrut să amuțească sunetele. „Închide ochii”, ar fi vrut el să-i zică băiatului. Ecoul unei panici de mult trecute se agită în pieptul lui Arin. Era crucial să-și imagineze cum l-ar fi putut împiedica pe băiat să vadă ce urmase.

De ce-și făcea Arin una ca asta? Îl durea efortul de a schimba amintirea acelei nopți. Era o obsesie. Uneori i se părea că durea mai tare decât simplul adevăr. Dar chiar și acum, la mai bine de zece ani de la invazia valoriană, Arin nu putea să nu mediteze cu o fervoare disperată la ceea ce ar fi putut face atunci diferit.

Și dacă ar fi strigat?

Dacă i-ar fi implorat pe soldați să-i dea drumul surorii lui?

Dacă ar fi alergat la părinții lui, care încă nu știau că el se afla în cameră, și l-ar fi oprit pe tatăl lui să smulgă un pumnal valorian din teaca lui?

Sau mama lui. Sigur ar fi putut să-și salveze mama. Nu îi stătea în fire să lupte. Ea nu s-ar fi opus dacă ar fi știut că el era acolo. O privise pe când se arunca asupra soldatului care o ținea pe sora lui. Soldații îi răpuseră tatăl. Ușa garderobei se închise în urma lui Anireh. Un pumnal reteză gâtul maică-sii. În urmă rămase o dâră colorată de sânge.

Urechile lui Arin vuiiau. Ochii lui erau două pietre uscate.

După ce soldații îl smulseseră, țipând, de pe trupul mamei lui, fu dus, împreună cu servitorii, în oraș. Palatul regal ardea pe dealul lui. Văzu cadavrele familiei regale atârând în piață, inclusiv pe al prințului căruia îi fusese promisă Anireh. Era încă posibil ca sora lui să fie în viață, nu? Însă două zile mai târziu, Arin avea să-i zărească trupul în stradă.

Chiar dacă s-ar fi părut că nu mai putea urma ceva mai rău, Arin își înghiți gemetele și tăcu, cutremurat de oroare. Făcu așa cum i se spusese. „Vino cu binișorul”, îi spusese soldatul.

Văzu un bărbat în armură plimbându-se printre trupele sale. Mai târziu, Arin avea să afle că generalul fusese tânăr pe timpul invaziei, însă în noaptea aia, omul părea antic, enorm: un monstru din carne și din metal.

Arin își imaginează cum, dacă ar fi putut, ar fi îngenuncheat în fața copilului de odinioară. S-ar fi strâns pe sine la piept și l-ar fi lăsat pe copil să-și îngroape fața umedă în umărul lui. „Șșș”, i-ar fi spus Arin. „Vei fi singur, dar vei deveni puternic. Într-o zi, ai să te poți răzbuna.”

Ce se întâmplase cu Kestrel nu era nici pe departe cel mai rău lucru. Nici nu se compara.

Arin se gândi la toate astea în timp ce nava lui, alături de restul flotei victorioase, lăsa ancora în golful luminat de lună al Herranului. Arin își trecu degetul mare peste cicatricea ce se întindea de la sprânceana stângă până la golul obrazului. Frecă linia cărnii inflamate. Era un obicei nou.

Nu, nu-l mai durea să se gândească la Kestrel. Fusese un nerod, însă fusese nevoit să se ierte pentru altele și mai rele. Sora, tatăl, mama lui. Cât despre Kestrel... Arin înțelegea cine era el: o persoană ce se încredea orbește în oameni, care-și puna inima în mâini potrivnice.

Pesemne Kestrel era deja măritată cu prințul valorian. Își juca micile ei jocuri la curte. Fără îndoială că avea câștig de cauză. Poate că tatăl ei îi scria de pe front și îi cerea alte sfaturi tactice excelente, precum acela pe care i-l dăduse când condamnase sute de oameni din câmpiile de est să moară de foame.

Arin obișnuia să-și cuprindă capul în palme, minunându-se, dezgustat, de cât de fascinat fusese odată de fiica generalului valorian. Refuzul ei îl duruse odinioară. Acum însă, gândul la Kestrel îi stârnea o ușurare rece. Ca gheața pe o vânătaie.

Era recunoscător că ea nu mai însemna nimic pentru el. Nu era un dar de la zei, să și-o amintească și să nu simtă nimic? Iar dacă se întâmpla să simtă ceva, nu era nimic mai mult decât senzația pe care o avea când își atingea cicatricea și se minuna de marginea ei prelungă și de pielea amorțită. Arin știa că unele lucruri dor pentru totdeauna, însă Kestrel nu se număra printre ele. Kestrel era o rană ce se vindecase în cele din urmă așa cum se cuvine.